

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE UWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:3

Onder redactie van **Ds K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink**

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Ds R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr C. Bouma, 's-Gravenhage; Ds K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Ds C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Ds F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Ds A. Ringnalda, Ermelo; Dr J. C. Rullmann, Wassenaar; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijs, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, Amsterdam; Ds J. de Vries, Tilburg; Ds J. D. Wielenga, Franeker; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Stukken voor de Redactie zende men aan het
Bureau van „De Reformatie” te Goes.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f2.50 per halfjaar bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland f7.50 en voor Ned.-Indië f6.— per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Uit de Schrift: Komt, want alle dingen zijn nu gereed. (Luk. 14:17). — Kerkelijk Leven: Typeerende „Wekker”-reactie. Orgelhistorische Wirwar. Uit het Pol. en Soc. Leven: Arbeids-gebed—Arbeids-gelofte. III. — Uit de Buitenl. Kerken: Vergadering van den Reformierte Bund voor Duitschland. II. — Persschouw. — Kerknieuws.

UIT DE SCHRIFT

Komt, want alle dingen zijn nu gereed.

En hij zond zijnen dienstknecht uit ter
ure des avondmaals, om den genooden te
zeggen: Komt, want alle dingen zijn nu
gereed. Lukas 14:17.

Deze vriendelijke, tegelijk dringende noodiging behoort tot de gelijkenis van het groote avondmaal, welke door den Heiland werd uitgesproken in het huis van een overste der Farizeën. In enkele woorden behelst zij den vollen inhoud van de prediking des Evangelies.

Christus heeft aan het kruis van Golgotha het zoenoffer gebracht. Aan de rechterhand Zijns hemelschen Vader verhoogd zijnde, stelde Hij vandaar den Heiligen Geest in 't midden Zijner gemeente, om 't verworven heil uit te werken en toe te passen.

En nu laat Hij door Zijn dienstknechten allerwege de heerlijke boodschap bekend maken: de dingen, tot zaligheid van verloren zondaren noodig, zijn nu gereed!

Niet maar eenige, of de voornaamste, maar alle dingen.

Door onzen afval van God hebben wij ons in jammer en ellende gebracht. Wij hebben niets dan zonde en schuld. Voor wat wij noemen durven de „kleinste” overtreding, kunnen wij aan het recht Gods geen voldoening brengen. Christus heeft echter aan het heilig recht Gods volkomen genoeg gedaan, den vollen losprijs gebracht.

Alle dingen. Het woordje „alle” geeft duidelijk te kennen, dat het vele dingen zijn. Het zijn ontelbaar vele, onuitsprekelijk groote, wonderbaar heerlijke dingen. Wat Christus voor de Zijnen heeft verworven is zóó groot, dat de apostel Paulus in aanbidding er van spreekt: „Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet gehoord en in het hart niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dengenen die Hem liefhebben”, I Corinthe 2:9.

Aan de boodschap: alle dingen zijn gereed, ligt ten grondslag, dat ze te voren bereid werden. Op den bangen lijdensweg, die in Golgotha's kruis zijn vreeselijk eindpunt had, heeft Christus alle dingen voor Zijn volk verworven. God, de Vader, heeft door de opwekking Zijns Zoons uit de dooden het Goddelijk zegel aan het verlossingswerk gehecht.

Alle dingen gereed, de zaligheid door het geloof in Christus is een bereide, een gereed liggende.

Welk een troost, dit te weten — en goed te verstaan!

Komt, want alle dingen zijn gereed. Wat ligt er een krachtige drangreden in dat woordje „want”. Tevens bevat het de verzekering, dat niemand, die komt, teleurgesteld zal worden. „Die tot Mij komt, werp ik geenszins uit”, zegt de Heiland. Joh. 6:37.

Het doel van dat komen toont de noodiging daghelder aan, n.l. om te ontvangen en te genieten, wat voor hen bereid is. Doch inplaats van gehoorzaam te komen, met dankbare verwondering, dat zij komen mogen, blijven velen zuchtend en klagend neerzitten, meenende, dat zij zelf eerst nog iets moeten doen. Wordt die dwaze eigengerechtigheid niet in haar goddeloosheid en ijdelheid tentoongesteld door het woord „alle dingen”? Menigeen maakt zich moedeloos door te willen, wat niet kan, wat niet behoort, wat ook volstrekt niet mag. Die eigengerechte neiging, welke helaas, in ons aller hart zit, neemt de heerlijkheid van het Evangelie weg, dat toch is een Evangelie van algenoegzame genade.

Maar vooral is die eigengerechte zucht een grievende smaad voor den Christus. Is dan zijn Borgtochtelijk werk niet genoeg? Moet daar nog iets bijgedaan? En zoudt ge dan meenen, dat gij in staat zijt het ontbrekende er aan toe te voegen? Moet deze gedachte u niet van schaamte doen blozen?

Christus heeft immers met groote stem aan het kruis uitgeroepen: „Het is volbracht!” Zijn werk is dus af, is voleind. En al wat de geloovigen nu hebben te doen is, op dat volbrachte werk zich te verlaten, onze vadersen noemden het „zich laten zakken en zinken”. Niets hebben zij te doen, dan het gereed liggende heil door het geloof zich toe te eigenen. Hoe kinderlijker zij nu vertrouwen op Christus' volkomen Middelaarswerk, hoe meer troost en blijdschap zij zullen genieten en hoe meer Christus' eere en heerlijkheid worden verhoogd.

Wat een rijk Evangelie, de volle schatkameren van Gods algenoegzaamheid in Christus ontsluitend! „Alle dingen gereed” — en dat voor in zichzelf niets hebbenden. Ja, voor hen die alles verbeurd hebben, zelfs den minsten zegen onwaardig zijn.

Een onuitputtelijke rijkdom van zaligheid en heerlijkheid voor een arm en ellendig volk, dat rechtvaardig in nood en jammer voor eeuwig ontkomen moest.

Lezer, werd deze noodiging door u reeds gehoorzaam opgevolgd?

De wereldsche mensch verwerpt om een handje-voet stoffelijk goed de heilsschatten, die Christus heeft aangebracht. Laten wij het hem met liefderijken ernst gedurig aanzeggen: Wie Jezus mist, mist alles; want Christus heeft alle dingen, tot des zondaars zaligheid noodig, bereid. Maar tegelijk ook betuigen, welk een zware verantwoordelijkheid zij op zich laden, die in ongelooft en onkeerlijkheid dezen eenigen Zaligmaker afwijzen. De Evangelisatie is een hoogst gewichtig en tegelijk teeder werk. Het is: den zondaar, als hij uw woord met een spottenden glimlach afwijst, nadrukkelijk te verzekeren: indien gij den Heere Jezus verwerpt, wijst ge alles af, wat u redden en behouden kan, en berokkent gij door uw ongelooft u een eeuwig onherroepelijk verderf.

Hoe ontzettend is het, om te komen, terwijl alle dingen tot zaligheid des zondaars gereed zijn. Dat is te verdrinken, terwijl het reddingskoord vlak nabij is, maar in weerspanningheid wordt weggeduwd! Eenmaal dat wat nu gereed is, volstrekt buiten uw bereik zijn.

Wie in het besef van zijn zonde en ellende behoefte aan genade gevoelt, beginne met volstrekt af te laten van alle eigengerechtigheid. Al zoudt gij tachtig jaren uw zonden beweenen, zoo kunnen al die tranen nog niet één enkele van uw talloos vele ongerechtigheden uitwissen. Aan een zuiver getrokken cirkel iets te willen bijvoegen, is hem onzuiver te maken.

Beseft gij de noodzakelijkheid en dierbaarheid van den Heere Jezus en tegelijk, dat gij in uzelf niet bij machte zijt, tot Hem te komen, zeg dat dan ootmoedig aan den Heiland, Hem smeekend, dat Hij bij de liefderijke noodiging ook de trekkende koorden Zijner genade door den Heiligen Geest tot u doe uitgaan. Dan zult gij door Zijn kracht Hem gehoorzaamheid betoonen. En uw komst zal Hem welbehagelijk zijn.

Alle dingen gereed, daarom behoeft gij in geen ding bezorgd te zijn. Die het voor u verwierf in genade, zal het door Zijn trouw u ook zeker schenken. Vertrouw daarop volkomen. Vergeet echter niet, Hij schenkt het u op Zijn tijd en op Zijn wijze. Niet alles in eens; gij zoudt dat niet kunnen dragen.

Hier ontvangt gij nog slechts de beginselen, maar daarmee toch reeds zóóveel, dat gij nu al verkwikking en zaligheid kunt genieten.

De volheid van al die dingen zal eerst in den hemel uw deel worden. En ziende, hoe heerlijk het goed is, dat Hij voor u bereide, zult ge in verwondering en aanbidding uitroepen: „De helft er van is mij niet aangezegd!”

Heemstede.

J. P. TAZELAAR.

KERKELIJK LEVEN

Typeerende „Wekker”-reactie.

Twee van de Wekker-redacteuren doen af en toe een masker voor onder het rondloopen in eigen huis. Ze teekenen dan met X. Soms in een „recensie”, soms in een artikel. Ingewijden herkennen hen toch wel, soms aan hun stijl, soms aan de bronnen, die zij bezigen. Zoo laat de X van verleden week naief zien, dat hij de nieuwsberichten van het Ned. Chr. Persbureau ontvangt. Die X is voor mijn besef — ik heb daar ook andere gronden voor — niemand anders dan Docent Van der Schuit.

Hij reageert op mijn artikel „Over kerk en kerken” op deze manier: alles, wat daarin irenisch is (b.v. mijn verklaring, dat ik van hem verdragen wil, dat hij mij sectarisch vindt, evenals ik het hem vind) laat hij weg. Stemming maken dus. Op de groote brandende vraag, of een „kerk”, die inderdaad de geref. belijdenis aangaande de kerk handhaaft, wel ophouden KAN met de ontkenning, dat Christus een ZELFDE mandaat niet tegelijk aan uiteengaande „kerken” met GELIJKE confessie zou geven, gaat hij niet in. Een schimpscheit op het karakter van zijn opponent gaat hij niet voorbij (en zijn eigen anonimiteit vergeet hij zóózeer, dat hij nog praten durft over „edel”, en zoo). En als ik weiger de scheurtrekkers in de middelharis'sche gereformeerde kerk (waar 2 of 3 in Christus' naam vergaderd waren...!!) te „morphineeren”, zooals Docent Wisse het deed, dan is het eenige antwoord: „Commentaar overbodig”. „Ontdekkend preeken”, ja zeker; maar niet over kerkzaken, en zoo. Overigens is dat zinnetje „commentaar overbodig” heel typisch — in de kerk. Ik denk, dat de schriftgeleerden het ook vaak gebruikt hebben. „Weest dan gijlieden volmaakt”, zegt Jezus. „Commentaar overbodig!” Totdat men luisteren gaat, en begrijpt, dat hier een wereld opengaat. Gods wereld. Ik noem de bergrede, omdat ik deze herhaaldelijk te pas gebracht heb bij het vraagstuk der kerk.

„X” beroept zich op ds. Sillevius Smitt: waar 2 of 3 in Mijnen Naam vergaderd zijn, ben ik in het midden. Maar wat wil „X” ermee? Wie loochent dat? Alleen maar: als Christus ergens in het midden is, dan is Hij daar met zijn WOORD. Hij is er niet, als gewillig ondertekenaar van alle onzerzijds genomen decreten. Hij is er met zijn gericht, en zóó pas met zijn genade. Meent men nu in genade van zijn medechristenen, dat ze op een bepaald punt aan Zijn wil ongehoorzaam zijn, moet men dit dan verzwijgen? Dat beteekent: Christus uit het midden wegnemen.

En vervolgens: wat moet dat nu? Als men met dezen tekst werkt, om elke eenmaal gegeven separatie goed te praten, waarom werken de heengaan dan niet ermee, vóór het heengaan? De kwestie is deze, of Christus in een bepaalde plaats aan twee instituten tegelijk onder gelijke confessie gelijke opdracht (met ambtelijk gezag) geeft. Ja, zegt „X”, want waar 2 of 3.... Ik vraag, hoe zat het dan, toen, b.v. in Middelharnis, de menschen weglieden, aarzelen tusschen de „Kersten-richting” of de chr. geref. onderdakverleening? Waren in de geref. kerk niet meer 2 of 3 vereenigd? Zegt „X” neen, dan komt hij in mijn schuitje (er is maar één mandaat gegeven). Zegt hij „ja”, dan veroordeelt hij heel dat uitelkaarscheuren.

Men moet zich dan ook niet inbeelden, dat „X” hier weet wat hij wil. Als hij den „overbodigen” commentaar eens ging schrijven, m.a.w., als hij ging redeneeren (inplaats van zoo wereldgelijkvormig stemming te maken) dan kwam hij dadelijk in mijn schuitje, in dat van ds. Kremer, van ds. Hilbers, van Docent De Bruin. Maar de man geeft geen leiding, hij maakt stemming, hij zit met zijn eigen sectarisme in de maag. Hij begrijpt ook niet, dat